

РЕШЕНИЕ

№ 1550

гр. София, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов

Членове: Надежда Махмудиева
Снежана Бакалова

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Надежда Махмудиева Въззивно гражданско дело № 20221000502377 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по въззивна жалба с вх. №293711/28.06.20022 г., подадена от В. И. Й., чрез адв. К. А., срещу Решение №261470/02.05.2022 г. по гр.д.№13606/2019 г. на СГС – 1-23 състав, с което са отхвърлени иските с правно основание чл.49 вр.чл.45 от ЗЗД, предявени от В. И. Й. против Прокуратурата на Република България, за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 5000 лв., като част от вземане в общ размер от 30 000 лв., както и за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 26 000 лв., която сума представлява част от пропуснат доход в размер на 60 000 щатски долара /с левова равностойност от 105 000 лв./, ведно със законната лихва, и е осъден жалбоподателят да заплати на ответника разности по делото в размер на 450 лв. за юрисконсултско възнаграждение. Релевирани са оплаквания за неправилност на решението – неправилно съдът е приел, че не са доказани всички елементи на фактическия състав на чл.45 от ЗЗД, както и че ищецът не е доказал, че вредите са настъпили във връзка с работа, за която отговаря ответника. От приложената по делото справка се установява, наказателното производство срещу Й. е приключило с влязла в сила Присъда на 28.04.2014 г. С оглед на това е следвало да бъде заличено наличието на висящо производство срещу ищеца, което е сторено чак през 2020 г., като е възпрепятствана възможността на ищеца да получи разрешение за ловно оръжие. Съдът неправилно е приел, че ищецът не е проявил необходимата активност за заличаване на отразеното в базата данни висящо производство, тъй като това е задължение на ответника. В мотивите на решението липсва анализ на събраните доказателства, и изобщо не са взети предвид показанията на св. М.. Настоява се за отмяна на обжалваното решение, и постановяване на ново по съществото на спора, с което предявените иски да бъдат уважени. Заявява се претенция за присъждане на

разноските за въззивната инстанция.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, въззивната жалба отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

Препис от въззивната жалба е връчен на насрещната страна, и в срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил Отговор на въззивна жалба вх.№299563/11.08.2022 г., подаден от Прокуратурата на Република България, чрез Е. В. – главен експертюрисконсулт в отдел „Правен“ на Администрацията на Главния прокурор, надлежно упълномощена за всички инстанции с пълномощно на л.66 от делото на СГС. Застъпва се становище за неоснователност на въззивната жалба – в първоинстанционното производство не е доказано противоправно поведение на ответника. Съгласно приложените по делото Правила за издаване на удостоверителни документи от НСС, заличаването на данни от информационния масив на ЦИССС, се осъществява по искане на заинтересованото лице, след представяне от него на заявление по образец и препис от влезлия в сила акт на съда или прокуратурата, удостоверяващ приключването на наказателното производство срещу лицето. Ето защо, ищецът не е проявил необходимата активност и заинтересованост да извърши необходимите действия, поради което липсва противоправно бездействие на ответника или негови служители. Не се установяват и претендираните от ищеца имуществени вреди и неимуществени вреди, при лежаща върху ищеца доказателствена тежест да ги установи. Настоява се за оставяне на въззивната жалба без уважение и за потвърждаване на обжалваното решение. Заявява се претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С въззивната жалба и отговора страните не са представили нови доказателства и не са направили доказателствени искания, поради което пред въззивната инстанция нови доказателства не са събрани.

При извършената служебна проверка на осн. чл. 269 от ГПК, съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от законен състав на родово компетентния съд, в изискуемата от закона форма, по допустим иск, предявен от и срещу процесуално легитимирани страни, поради което е валиден и допустим.

Във връзка със заявените оплаквания във въззивната жалба и изложените от страните доводи и възражения, и на доказателствата по делото съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, съдът намира следното:

Между страните не се спори, че срещу ищеца В. И. Й. е било образувано на 29.05.2010 г. досъдебно производство ДП№11265 от 2010 г. по описа на СДВРР – Сектор КП 01, и прокурорска преписка №14782/2010 г. на СРП, за извършено на 29.05.2010 г. престъпление по чл.343, ал.3, б.“а“от НК, и внесен срещу него обвинителен акт в съда, по който е образувано НОХД №16037/2010 г. на СРС, НО-17 състав, и въззивно НОХД №1422/2014 г. на СГС – 15 състав, по което производство с влязла в сила на 28.10.2014 г. осъдителна присъда ищецът е бил признат за виновен и осъден с наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, изтърпяването на което на осн. чл.66, ал.1 от НК е било условно отложено, с изпитателен срок от три години. Не се спори, че след приключване с влязла в сила присъда на наказателното производство срещу него, и след изтичане на изпитателния срок от 3 години, в Централизираната информационна система на следствените служби към датата на предявяване на исковата молба 18.10.2019 г. /а и след това – към 12.12.2019 г./ за лицето В. И. Й., с ЕГН *****, е било налице вписване за неприключило

наказателно производство по ДП№11265 от 2010 г. по описа на СДВР – Сектор КП 01, и прокурорска преписка №14782/2010 г. на СРП, за извършено престъпление по чл.343, ал.3, б.‘а’от НК, по които лицето е вписано в качеството на обвиняем /това обстоятелство се установява и от представеното от ответника с отговора на исковата молба извлечение от ЦИССС към 11.12.2019 г. /на л.32 от делото на СГС/.

В исковата молба ищецът твърди, че в пряка причинна връзка с бездействието на ответника Прокуратура на Република България, след настъпване на реабилитацията му по право, да заличи служебно вписването в ЦИССС за неприключило наказателно производство срещу него, е претърпял имуществени и неимуществени вреди, тъй като бил възпрепятстван да кандидатства за издаване на виза за пребиваване в САЩ, и да получи разрешение за притежаване и използване на ловно оръжие. Претърпените имуществени вреди се изразявали в пропусната възможност да реализира доход в размер на 60 000 щатски долара с левова равностойност от 105 000 лева, от участие в кастинг за главна роля в чуждестранна продукция в САЩ – филма „Докоснат от огъня“ на режисьора П. Д., който кастинг трябвало да се проведе на територията на САЩ. Неимуществените вреди се изразявали в претърпени емоционални страдания от невъзможността да реализира актьорската си кариера чуждестранната кино-продукция, както и в негативни емоционални преживявания от невъзможността да практикува хобито си – лов на диви животни.

Ответникът оспорва предявените искове по основание и размер, като оспорва наличието на противоправно поведение на свои служители, оспорва настъпването на твърдените вреди за ищеца, както и наличието на причинна връзка между факта на незаличеното вписване в ЦИССС на висяща наказателна преписка срещу ищеца и твърдените от ищеца имуществени и неимуществени вреди. Оспорва дължимостта и на претендираните лихви за забава.

Във връзка със спорните между страните обстоятелства, съдът съобразява следното от правна страна:

За да възникне гаранционно-обезпечителната отговорност по чл.49 от ЗЗД на ответника, трябва да е осъществен фактически състав по чл.45 от ЗЗД по отношение на изпълнителя /деяние, противоправност, вина, вреда и причинна връзка/, и правоотношение по възлагане на работа на делинквента от лицето, което отговаря за причинените вреди, както и вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод изпълнението на работата. В производството за ангажиране на гаранционно-обезпечителната отговорност на възложителя елементите от фактическия състав на отговорността по чл.49 от ЗЗД подлежат на доказване, като доказателствената тежест за установяването им лежи върху ищеца, с изключение на наличието на вина на изпълнителя, за наличието на която е налице установена от закона оборима презумпция /чл.45, ал.2 от ЗЗД/. Правната теория приема, че противоправно бездействие е налице, когато не се предприема действие, което следва да бъде извършено по силата на правна норма, или въпреки направено от съответната страна искане за това, макар да са налице предвидените в закона предпоставки за извършване на действието /Решение №136/27.06.2019 г. по гр.д.№501/2019 г. на ВКС, 3-то гр.отд./. Бездействието е основание за отговорност за увреждане, когато то се изразява в неизпълнение на задължения, които произтичат от закона, от техническите и други правила, или от характера на възложената работа /ППВС №9/28.12.1966 г./. Причинно-следствената връзка на противоправното поведение с вредите, е такава връзка на зависимост, при която деянието е предпоставка за настъпването на вредата, а тя е следствие от конкретното действие или бездействие на делинквента. Причинната

връзка не се предполага, а подлежи на доказване в производството за ангажиране на гаранционно-обезпечителната отговорност на възложителя по чл.49 от ЗЗД.

От фактическа страна, от събраните по делото доказателства, съдът намира следното:

От Членска карта на НЛРС“Съюз на ловците и риболовците“ /на л.9, л.11/, Билет за лов №333981, валиден до 31.12.2019 г./на л.10, л.12/ и Удостоверение за подборно ловуване /на л.10, л.13 и л.14/, се установява, че от 1994 г. ищецът е член на ловно-рибарско дружество, а от 12.12.2012 г. притежава удостоверение за подборно ловуване на дивеч – благороден елен, елен лопатар, сърна, муфлон, дива коза, дива свиня и глухар.

От събраните по делото гласни доказателства чрез разпит на св. И. Й. /баща на ищеца/ се установява, че в семейството на ищеца ловуването е спорт, практикуван от дядото на ищеца, от бащата на ищеца, както и от самия ищец. С този спорт ищецът поддържал здравето си, като ходел по планината. Бил диабетик, и ловуването спомагало да се възстановява по-бързо. Преживяванията му засилили диабета, и ищецът преживял емоционален срыв. Плащал си членския внос в ловната дружинка, но не можел да ловува, тъй като оръжието му било иззето. Отишъл на лов един-два пъти с ловната дружинка без оръжие, като отговорник по охрана на дивеча, но се чувствал неудобно пред колегите си от дружинката, и се отказал да ходи, затворил се в дома си, емоционално се сринал. Така било в периода от 2017 г. до м. октомври, 2020 г., когато го извикали от служба КОС да си вземе оръжието и разрешителното да ловува. Ловният билет му бил отнет заради катастрофата, за която бил осъден.

При така събраните по делото доказателства съдът намира за установено от фактическа страна, че в релевантния период ищецът е притежавал квалификация да използва ловно оръжие, бил е член на ловно-рибарско дружество, и от 2012 г. е притежавал удостоверение за подборно ловуване на едър дивеч - благороден елен, елен лопатар, сърна, муфлон, дива коза, дива свиня и глухар.

Съобразно действащия Закон за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия, придобиването, съхранението, носенето и употребата на огнестрелни оръжия и боеприпаси от физически лица, е правнорегламентирана дейност, като се осъществява при регламентиран в закона разрешителен режим. В нормата на чл.58 от ЗОБВВПИ са въведени отрицателни предпоставки за издаване на разрешение за извършване на такава дейност на физическо лице, а с нормата на чл.155 от ЗОБВВПИ е предвидено, при последващо настъпване на някоя от отрицателните предпоставки по чл.58, ал.1, т.2-8, издаденото разрешение да се отнема с решение на органа, издал разрешението, като решението за отнемане подлежи на обжалване по реда на АПК. Контролните органи по чл.152 от ЗОБВВПИ са оправомощени, съгласно чл.153, т.6 от ЗОБВВПИ да отнемат издадените разрешения и да изземват оръжията, при наличие на предвидените в закона предпоставки за това.

Съгласно чл.52, ал.1, т.2 от ЗОБВВПИ, не се издава разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси, а издаденото се отнема, съгласно чл.155, ал.1 от ЗОБВВПИ, когато лицето е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, или срещу него е образувано наказателно производство за умишлено престъпление от общ характер. Законовата регламентация налага извод, че надлежно установеният факт на образувано досъдебно производство срещу титуляр на разрешения по ЗОБВВПИ има правопрекрътяващо действие досежно възможността за извършване на дейности под режима на този специален закон. Съгласно

разпоредбата на чл.52, ал.1 от ЗОБВВПИ обаче са налице и други основания за отказ за бъде издадено разрешение, или да бъде отнето издаденото такова /напр. ако лицето страда от психично разстройство, ако два или повече пъти е настанявано в заведение за отрезвяване, ако е лекувано за употреба на наркотични вещества, ако по отношение на него са налагани мерки за защита по ЗЗДН, и др./.

Съгласно вписването в ЦИССС, срещу ищеца са били налице данни за започнато досъдебно производство за престъпление по чл.343, ал.3, б.„а“от НК. Не се установява обаче по несъмнен начин, към момента на започване на наказателното производство срещу него, ищецът да е бил титуляр на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси, да е притежавал към този момент огнестрелно оръжие, и то да е било отнето именно на това основание, както и да е било задържано впоследствие след изтичане на изпитателния срок, именно заради наличното вписване в ЦИССС. По делото липсва представен административен акт, от който да е видно кога на ищеца е издадено разрешение за ползване на оръжие, дали е иззето от него оръжие и на какво основание, и кога е върнато на ищеца.

С Писмо от 17.06.2019 г. /на л.16-в оригинал, превод на л.15/, подписано от К. Н. Д. и П. Д., като представляващи „Муунстрък пръдъкшънс“, с адрес: Уест Бродуей 468, 5г, Ню Йорк 10012, се удостоверява, че лицето В. И. Й. е участвал в кастинг, проведен по Скайп, за главната роля за филма „Докоснат от огъня“, с режисьор П. Д., продуциран от „Муунстрък пръдъкшънс“. След проведената скайп-сесия на кастинга, В. И. Й. не бил допуснат до следващата фаза на кастинга, поради невъзможността му да пътува до САЩ. Той не могъл да подаде молба за виза, поради предстоящо дело в България. В случай, че бъде избран за ролята, той е щял да получи компенсация в размер на 60 000 щ.д.

От показанията на свидетеля С. М. /без родство/, се установява, че ищецът участвал в много филмови продукции, но една от тях била в САЩ, където трябвало да замине за последния кръг от кастинга. За този последен кръг били избрани няколко кандидати. За участие в този кръг се получавало заплащане, но ищецът не могъл да замине. Той имал много голям шанс да спечели, тъй като конкурентите в този последен кръг били малко, което би било голям пробив. Този кастинг се състоял преди пандемията от корона-вирус.

От така събраните по делото доказателства съдът намира да не се установява по несъмнен начин ищецът да е бил възпрепятстван да кандидатства за издаване на виза за пътуване и временно пребиваване в САЩ, както и такава да му е била отказана именно поради незаличеното вписване на неприключило срещу него досъдебно производство. Представеното писмо от 17.06.2019 г. има характер на частен писмен документ, който няма материална доказателствена сила за установяване на описаните в него факти, а се цени с оглед на останалите събрани по делото доказателства. Дори да се приеме, че относно факта на участието на ищеца в кастинг, проведен по Скайп, за главната роля за филма „Докоснат от огъня“, с режисьор П. Д., продуциран от „Муунстрък пръдъкшънс“, изложените в него обстоятелства се подкрепят от показанията на свидетеля С. М., нито в представения документ, нито в показанията на св. М. се съдържат данни кога точно преди пандемията от корона-вирус се е състоял посоченият кастинг. От изложеното в писмото основание, поради което ищецът не е могъл да се яви на присъствен кастинг в САЩ – „предстоящо дело в България“ – може да се направи извод, че това събитие се е случило по време на висящността на съдебната фаза на наказателното производство срещу ищеца, а не след приключването му и изтичане на изпитателния срок. Наред с това, издателят на частният

свидетелстващ документ няма правомощия да удостоверява факта на подаване на молба за виза пред посолството на САЩ, и отказа на посолството да издаде такава, както и основанията за постановен отказ – ако посочените обстоятелства са се осъществили, за тях би имало изходящи от посолството на САЩ писмени документи /входирано заявление за виза, и писмо за отказ за издаване на такава/. В тази част документът има характер на свидетелски показания, поради което не може да бъде ценен от съда, тъй като не е годно доказателствено средство – свидетелските показания следва да бъдат снети чрез лично явяване на свидетеля пред съда, снемане на самоличността му, и разпита му в открито съдебно заседание по надлежния ред. Не се установява по несъмнен начин, че ищецът със сигурност е щял да реализира доход в размер на 60 000 щ.д., и тази възможност да не се е осъществила единствено поради наличието на вписване за висящо досъдебно производство срещу ищеца след изтичане на изпитателния срок. Съгласно изявлението в писмото, ищецът е имал възможността да му бъдат заплатени 60 000 щ.д. в случай, че бъде избран да изпълнява главната мъжка роля в посочената филмова продукция. Тази възможност обаче е била предпоставена от осъществяване на допълнително условие, чието настъпване не е сигурно събитие - успешното преминаване на следващия етап от конкурсната процедура. Твърденията на св.М., че възнаграждението от 60 000 щ.д. е щяло да бъде изплатено само за явяването на ищеца на присъствения кастинг, не се подкрепя от изявлението в изходящото от продуцентската къща писмо от 17.06.2019 г., и липсва представен договор, по силата на който „Муунстрък пръдъкшънс“ да е била задължена да изплати твърдяната сума в размер на 60 000 щ.д. само за явяването на ищеца на присъствения кастинг.

По изложените съображения съдът намира да не се установява по несъмнен начин, че ищецът е претърпял твърдяните от него вреди. Дори да се приеме, че събраните доказателства установяват настъпването на посочените вреди за ищеца, то не се установява по несъмнен начин тези вреди да са възникнали в пряка причинна връзка именно с незаличеното вписване на висящо досъдебно производство след изтичане на изпитателния срок на наложеното на ищеца наказание за извършеното от него престъпление.

При лежаща върху ищеца доказателствена тежест да установи по несъмнен начин елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане, съдът намира, че тази доказателствена задача не е изпълнена по отношение на две от кумулативно изискуемите предпоставки за ангажиране на гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника. При липса на част от елементите на фактическия състав, съдът намира за ненужно обсъждането на останалите изискуеми от закона предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника – наличието на служебно задължение на длъжностни лица - служители на ответника, за извършване на действие по заличаване на вписването в ЦИССС след изтичане на изпитателния срок, и осъществено бездействие в продължение на разумен или законовоопределен срок да бъде изпълнено това задължение.

При липса на установяване на част от изискуемите елементи от фактическия състав на отговорността на ответника, предявените искове се явяват недоказани по основанията си, и следва да се отхвърлят изцяло. Като е достигнал до същите изводи, първостепенният съд е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, който следва изцяло да се потвърди.

При този изход от спора, на основание чл.78, ал.8 от ГПК, в полза на въззиваемата страна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение за

производството пред въззивната инстанция, което съдът определя в размер на 300 лв. Тази сума въззивникът следва да бъде осъден да му заплати.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ИЗЦЯЛО Решение №261470 от 02.05.2022 г., постановено по гр.д.№13606 по описа за 2019 г. на Софийски градски съд – 1-23 състав.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.8 от ГПК В. И. Й., с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ж.к.“****“, бл.***, вх.*, ет.*, ап.***, да заплати на Прокуратура на Република България, с адрес: гр. София, бул.“Витоша“ №2, сумата от 300 лв. /триста лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____